

muur kon leunen; hij zat dus met zijn rug naar het toneel en wierp daar nimmer een blik op. Het ging hem dus waarschijnlijk alleen om de muziek, maar waarom die na de pauze niet meer belangrijk was, kan ik niet verklaren.

Het tijdschrift *Caecilia* blijft intussen aandringen op het houden van meer repetities voor de uitvoering; zo nu en dan liep er kennelijk wel eens iets fout. In dit verband kan ik niet nalaten om een dergelijk voorval te vertellen, waarover Herman Heijermans Sr. schreef:

‘Er was geen tijd en geen gelegenheid voor langdurige samenwerking en herhaalde vóóroefening. Des morgens van den dag, waarop het concert zou plaats hebben werd er één vluchtige repetitie gehouden. (...) Dat alles des avonds altijd zonder afkloppen vrij goed van stapel liep, pleit, dunkt mij, voor den dirigent en het orkest beiden.

Slechts éénmaal is de boel in het honderd geloopen, doch dat was de schuld van geen van beiden. Het geschiedde op een concert, dat Hutschenruyter elk jaar ten eigen bate gaf. Hij had eene zangeres van de Haagsche Opera geëngageerd, die, behalve eenige romances, zou zingen de groote aria van Agatha uit de Freyschütz, eene opera, die niet tot het Fransche repertoire behoorde. Hutschenruyter had de zangeres verzocht om die aria en er haar afschrift van toegezonden, omdat hij die partituur bezat, hetgeen met de Fransche Opera's geenszins het geval was. De zangeres verscheen echter niet op de repetitie. Zij had zich verslapen of de diligence gemist (...), maar tegen den tijd, waarop het concert zou beginnen, was zij op het appel. Nu, ernstige zorg had Hutschenruyter thans niet meer, want de muzikanten kenden die aria schier van buiten. Daar treedt de zangeres op. Preludium van het orkest en zij begint met heel mooie stem, maar in een ommezien was zij het orkest twintig maten vooruit. Zij had de aria, die zij nooit gehoord had, naar eigen smaak opgevat en maakte van het *Leise, Leise!* een allegro vivace, een dansmotief. Het orkest haar achterna, maar geen mogelijkheid haar in te halen. Men zat haar echter bij het jubelend Allegro op de hielen. Hutschenruyter, die zich het zweet van het voorhoofd wischte, herademde. Maar, ja wel! Toen gebeurde het omgekeerde. In een ommezien was het orkest de zangeres tien of twintig maten vooruit, want met haar opvatting kwam het overeen om er nu eens een recht sentimenteel smachtend, langdradig andante van te maken. De warboel laat zich denken! Het als altijd goedige publiek onthield zich van het geven van teekenen van af-